

Arrest

nr. 303 474 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 december 2023.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIBI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 mei 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Bosnië-Herzegovina, net als eerder in het KB van 14 januari 2022, als veilig land van herkomst aangeduid. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Bosnië-Herzegovina, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om

duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op haar.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.1. Verzoekster vreest haar criminele echtgenoot J. M., die in het land van herkomst Bosnië-Herzegovina jarenlang verbaal en fysiek geweld tegen haar gebruikte –“13 jaar word ik door hem mishandeld” (NPO, p. 8)- en die ook hier in België, nadat zij samen met hun 3 kinderen begin 2022 naar hier kwamen, haar verbaal en fysiek geweld aandeed. Tevens vreest ze haar schoonfamilie, die zich in Bosnië-Herzegovina eveneens gewelddadig tegenover haar gedroegen in het verleden.

Op 13 januari 2023, oftewel ongeveer 1 jaar na hun binnenkomst hier, diende zij in België een verzoek om internationale bescherming in. Haar echtgenoot bevond zich op dat moment in voorlopige hechtenis en werd later door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf (infra).

2.2. Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, gevraagd waarom zij pas in januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl zij hier reeds sinds januari 2022 verblijft: “We zijn naar BEL gekomen, met de bedoeling dat wij het verblijf konden regulariseren via mijn echtgenoot, hij heeft de Kroatische nationaliteit, de bedoeling was om werk te vinden” (NPO, p. 5).

Ter zitting van de correctionele rechtbank van Antwerpen -die bij vonnis van 29 maart 2023 verzoeksters echtgenoot tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete veroordeelde voor de bedreigingen ten aanzien van verzoekster alsook ten aanzien van zijn eigen familie hier in België en voor de opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden aan verzoekster toegebracht-, werd door verzoeksters echtgenoot aangegeven dat “Het gezin is naar België gekomen om financiële redenen; beklagde had hier een goed inkomen en tewerkstelling” (administratief dossier, map 6 ‘documenten’, vonnis man BEL). Dit stemt overeen met de volgende verklaring van verzoekster aan de commissaris-generaal: “Dat was de voornaamste reden om naar hier te komen, werk te zoeken, en betere toekomst voor mijn kinderen” (NPO, p. 8).

Uit de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd blijkt dat tijdens de periode dat zij in België in een veilig huis verbleef en zij de mogelijkheden bekeken om zich in België te vestigen, zij op aanraden van de mensen van het veilig huis om internationale bescherming verzocht: “volgens de mensen van het veilig huis om hier te blijven was een asielaanvraag in te dienen” (NPO, p. 5).

Ofschoon vaststaat dat verzoekster pas erg laat voor het eerst om internationale bescherming in België heeft verzocht, wordt niet betwijfeld dat zij een oprechte vrees koestert jegens haar echtgenoot, die niet alleen in België strafbare feiten pleegde, maar blijkens de gegevens in het dossier ook in Bosnië al een uitgebreid gerechtelijk verleden heeft en die ook elders in andere landen al criminele feiten zou hebben gepleegd (zie o.a. AD, map 5 ‘documenten’, stuk 8 “jur. Doc. Vonnissen man BOS”). Het gewelddadige gedrag en de voorgeschiedenis van verzoeksters echtgenoot in Bosnië is ook diens eigen familie hier in België verblijvend bekend, die blijkens een lezing van het vonnis hem hier net als verzoekster vrezen, en werd mede door hen aangeklaagd. Dat de gepleegde feiten en agressie jegens verzoekster vanwege haar man, die met een alcohol- en middelenverslaving kampt(e), ernstig zijn alsook die ten aanzien van zijn eigen familie hier in België die hij met de dood bedreigde, blijkt duidelijk en staat onbetwistbaar vast (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg Antwerpen). Het betreft ernstige en ontoelaatbare feiten, zoals ook in het vonnis uitdrukkelijk wordt benoemd.

3. Ofschoon de onbetwistbare ernst van die situatie, toont verzoekster hiermee echter geen nood aan internationale bescherming aan, zo stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast.

3.1. Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke en realistische van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt. Uit niets blijkt namelijk en verzoekster maakt niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen met en vrees voor haar gewelddadige echtgenoot en diens familie in Bosnië-Herzegovina aan nationale bescherming ontbreekt. Het huiselijk en familiaal geweld wordt niet betwist, doch verzoekster toont niet aan dat zij hiervoor geen beroep kon of kan doen op haar nationale autoriteiten en dat deze haar niet zouden kunnen of willen helpen.

Uit de verklaringen die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aflegde, blijkt dat zij in Bosnië nooit de politie heeft gecontacteerd voor de problemen die zij kende met haar echtgenoot en/of diens familie (NPO, p. 9). Ze deed nooit een aangifte voor het huiselijk/familiaal geweld en diende nooit een klacht in tegen haar man en/of diens familie, ook en zelfs niet nadat een aantal jaar geleden de politie bij hen thuis kwam wanneer hun oudste dochter hen had gebeld omdat haar vader haar moeder -in casu verzoekster- sloeg, waarop verzoekster ten aanzien van de politie ontkende dat hij haar had geslagen (NPO, p. 9). Ook in de periode dat

haar man (een tijdje) in voorhechtenis zat in Bosnië, ging ze niet naar de politie: "Nee, behalve bij dat veilige huis, ben ik nergens naartoe gegaan" (NPO, p. 10)

De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel in om bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster in haar land van herkomst geen daadwerkelijke bescherming van haar nationale autoriteiten kon en kan krijgen, berust aldus niet op enige eigen poging gelet op haar totale nalaten om voor de problemen met haar man en diens familie de hulp en bescherming van haar autoriteiten in te roepen.

Niet alleen uit de landeninformatie door verwerende partij aangebracht, doch ook uit verzoeksters verklaringen en de door haar aangebrachte documenten blijkt dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten in Bosnië-Herzegovina wel degelijk optreden en dat strafbare feiten er vervolgd en bestraft worden. Zo blijkt uit de door verzoekster neergelegde uitspraken van de rechtbank in Tuzla dat haar echtgenoot, van wie in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij "een bekende misdadiger in Bosnië-Herzegovina" is, er in de periode 2010 tot 2017 vier keer tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, o.a. omwille van het produceren en distribueren van verdovende middelen (zie 'vonnissen man BOS'). Blijkens verzoeksters verklaringen werd haar man niet alleen voor drugs gerelateerde maar ook voor andere feiten gearresteerd en veroordeeld: "Ja, hij was drie maanden in gevangenis omwille van een autodiefstal, hij was ook beschuldigd van een vechtpartij, hij kreeg voorwaardelijk, omdat hij zwaar verwond werd bij die vechtpartij, hij was ook beschuldigd door een dorpsbewoner van een diefstal, maar hoever die zaak is gekomen, weet ik niet" (NPO, p. 7). Gevraagd naar die veroordelingen, gaf verzoekster over haar man nog aan dat "hij wordt in BOS gezocht" (Ibid., p. 6). Voorts blijkt nog uit verzoeksters verklaringen dat zowel haar schoonvader als haar vader in het verleden veroordeeld werden, en dat haar vader drie jaar celstraf kreeg (NPO, p. 7 en 12). Wat betreft het geweld vanwege haar echtgenoot, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat wanneer haar oudste dochter de politie belde, deze ter plaatse kwam, maar zijzelf ontkende toen ten aanzien van de politie het door haar man ondergane geweld (NPO, p. 9), geweld dat zij dus, net als de problemen met haar schoonfamilie, nooit officieel heeft aangekaart en aangeklaagd bij de autoriteiten in haar land van herkomst.

Verzoekster maakt aldus niet in concreto aannemelijk dat zij in haar land van herkomst met betrekking tot de problemen met en vrees jegens haar agressieve echtgenoot, van wie ze aangeeft te willen scheiden, en voor de problemen met haar schoonfamilie geen beroep kan doen op haar nationale autoriteiten en dat deze haar, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Voordat internationale bescherming kan worden verleend, dient aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoekster niet gedaan heeft. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is voor verzoekster dus niet het geval. Zij maakt op generlei wijze aannemelijk de in Bosnië-Herzegovina voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden (afdoende) te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

3.2. De Raad stipt nog aan dat verzoekster blijkens haar verklaringen familie heeft in haar land van herkomst met wie zij soms nog contact heeft. Ze gaf tevens aan dat er in Bosnië in elke grote stad een veilig huis is, doch buiten bij het veilig huis in haar eigen stad, liet ze na zich verder te informeren over andere plekken waar zij terecht zou kunnen of hulp zou kunnen vragen voor haar situatie (NPO, p. 10).

3.3. De argumentatie in het verzoekschrift over de "bepaalde sociale groep van "bosnische vrouwen"" (sic.) en het kwetsbaar profiel van verzoekster, werpt geen ander licht op en doet geen afbreuk aan het hoger vastgestelde inzake de nationale beschermingsmogelijkheden in Bosnië-Herzegovina en verzoeksters totale nalaten deze enigszins te benutten, laat staan uit te putten. Dat zij eerder geen beroep kon doen en bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op haar nationale autoriteiten, zoals op algemene wijze in het verzoekschrift wordt voorgehouden, blijkt nergens uit en wordt op generlei wijze aangetoond.

De Raad wijst er nog op dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals hier geschiedt.

3.4. Uit niets blijkt dat er heden in Bosnië-Herzegovina een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Bosnië-Herzegovina, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Servo-Kroatisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst op de door haar neergelegde aanvullende nota met psychologische attesten van haar en haar kinderen. Ze is bijzonder kwetsbaar, werd fysiek mishandeld door haar partner. In haar land is bescherming in dergelijke situatie van intra familiaal geweld helemaal niet evident, Ze heeft wel een poging gedaan om bescherming te krijgen maar zelfs tot in België heeft haar man problemen gemaakt, waarvoor hij is veroordeeld door de rechtbank in Antwerpen. Ze stelt dit vonnis en verschillende documenten van de Belgische politie neergelegd te hebben. Dit is voor haar het verschil tussen Bosnië en België: hier gebeurt er daadwerkelijk iets met haar klacht, quod non in haar thuisland: ze wijst op haar fragiliteit en nood aan bescherming. Ze weet dat ze diende te bewijzen wat er in Bosnië gebeurd is, maar ze durfde niet naar de overheid te gaan. Intussen heeft ze hier werk en haar kinderen hebben enkel haar."

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Op 14 februari 2024 werd door de verzoekende partij een aanvullende nota aan de Raad bezorgd vergezeld met drie psychologische verslagen aangaande de verzoekende partij en haar twee kinderen. Deze verslagen werden opgesteld door een contextuele psychotherapeute W.H. Er wordt onder andere gesteld dat verzoekende partij omwille van de gekende bedreigende levensomstandigheden in Bosnië naar België is gevlucht. Tevens wordt in de verslagen verwezen naar verzoekende partij haar traumatische ervaringen uit het verleden waarbij haar thuissituatie tijdens haar kinderjaren wordt beschreven. Het besluit luidt dat verzoekende partij ernstige symptomen van depressie, angsten, verstoorde emotieregulatie vertoont, evenals een posttraumatische stressstoornis. Deze elementen worden *an sich* niet betwist. Wat betreft haar psychologische problemen en die van haar kinderen merkt de Raad op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het rechtsplegingsdossier, dat haar autoriteiten haar en haar kinderen op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij in haar thuisland een enkele keer langs de ambulante kliniek is geweest waarbij haar kalmeermiddelen werden voorgeschreven. Voor het overige verklaarde verzoekende partij geen psychologische hulp te hebben gezocht in haar thuisland (NPO, p. 13).

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar de veroordeling van haar ex-partner door de Belgische rechtbank en hiermede het verschil tussen de Belgische en Bosnische rechtssystemen aanhaalt dient

opgemerkt dat verzoekende partij geen effectieve bescherming heeft gezocht in haar thuisland. Zij verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud nooit de politie gecontacteerd te hebben naar aanleiding van de problemen met haar partner en zijn familie (NPO, 9). Haar verklaring ter zitting dat zij uit angst niet durfde naar de overheid te gaan kan haar nalaten om de autoriteiten van haar thuisland niet op de hoogte te stellen van haar problemen geenszins rechtvaardigen. De Raad stipt in dit kader volgende gronden van hoger geciteerde beschikking aan: *“Uit de verklaringen die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aflegde, blijkt dat zij in Bosnië nooit de politie heeft gecontacteerd voor de problemen die zij kende met haar echtgenoot en/of diens familie (NPO, p. 9). Ze deed nooit een aangifte voor het huiselijk/familiaal geweld en diende nooit een klacht in tegen haar man en/of diens familie, ook en zelfs niet nadat een aantal jaar geleden de politie bij hen thuis kwam wanneer hun oudste dochter hen had gebeld omdat haar vader haar moeder -in casu verzoekster- sloeg, waarop verzoekster ten aanzien van de politie ontkende dat hij haar had geslagen (NPO, p. 9). Ook in de periode dat haar man (een tijdje) in voorhechtenis zat in Bosnië, ging ze niet naar de politie: “Nee, behalve bij dat veilige huis, ben ik nergens naartoe gegaan” (NPO, p. 10).*

De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel in om bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster in haar land van herkomst geen daadwerkelijke bescherming van haar nationale autoriteiten kon en kan krijgen, berust aldus niet op enige eigen poging gelet op haar totale nalaten om voor de problemen met haar man en diens familie de hulp en bescherming van haar autoriteiten in te roepen”. De verzoekende partij voegt geen concrete dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

Het betoog van verzoekende partij dat zij hier werk heeft gevonden en haar kinderen enkel haar hebben betreffen elementen die geen verband houden met de gronden van vervolging opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin houdt dit verband met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij tevens kritiek uit en eerdere aangehaalde elementen herhaalt. Met haar betoog gaat zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 december 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Bosnië-Herzegovina, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS